

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Mórnyé dr. Varga Márta Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Mórnyé dr. Varga Márta ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.; Cg.; adószáma:) felperesnek -, a Kavalák Gabriella Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Kavalák Gabriella ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.R. ALPERES CÍME; Cg.; adószáma:.) I.r., a Dr. Bakos Geyza ügyvéd (CÍME) által képviselt II.rendű alperes neve (II.R. ALPERES CÍME) II.r., a Dr. Fejesné dr. Terdik Edda jogtanácsos által képviselt III.R. ALPERES NEVE (III.R. ALPERES CÍME) III.r., a IV.rendű alperes neve (IV. ALPERES CÍME.; Cg.; adószáma:) IV.r., a V.rendű alperes neve (V.R. ALPERES CÍME; Cg.; adószáma:) V.r., a személyesen eljáró VI.rendű alperes neve (VI.R. ALPERES CÍME) VI.r., a Máдай Ügyvédi Iroda (CÍME.; ügyintéző: Dr. Máдай István ügyvéd) által képviselt VII.rendű alperes neve (VII.R. ALPERES CÍME) VII.r., a Dr. Hajzer Edit ügyvéd (CÍME) által képviselt VIII.rendű alperes neve (VIII.R. ALPERES CÍME) VIII.r. és a Dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos által képviselt IX.R. ALPERES NEVE (IX.R. ALPERES CÍME) IX.r. alperesek ellen, tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2013. február 28. napján meghozott 1.G.40.218/2011/47. számú ítélete ellen a felperes által 49. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2013. szeptember 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson -meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 1 270 000 (Egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft, a II.r. alperesnek 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) Ft és a IX.r. alperesnek 50 000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak, az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 47. sorszámon meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 2 540 000 Ft, a II.r. alperesnek 254 000 Ft, a VII.r. és VIII.r. alpereseknek személyenként 127 000 Ft, a IX.r. alperesnek 200 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - az adóhatóság külön felhívására - 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az I.r. alperes mint hitelező, valamint a felperes, továbbá a perben nem álló **GAZDASÁGI TÁRSASÁG NEVE** és - **G** - mint adóstársak,

valamint - **T** - mint kezes között 2008. március 4-én, írásba foglalt kölcsönszerződés jött létre, amely szerződés alapján az I.r. alperes 294 000 000 Ft kölcsönt nyújtott az adósoknak.

A kölcsön visszafizetésének biztosítékeként a szerződő felek - egyebek mellett - jelzálogjogot alapítottak az I.r. alperes javára a - **G** - és - **T** - közös tulajdonát képező ...i **HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú, valamint a felperes és - **T** - közös tulajdonát képező ...i **HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlanokra.

A felperes és adóstársai a kölcsönszerződésben vállalt fizetési kötelezettségüket nem teljesítették, ezért az I.r. alperes a kölcsönszerződést felmondta és végrehajtási eljárást kezdeményezett mind a felperessel, mind pedig - **G** - és - **T** - jelzálog-kötelezettekkel szemben.

A jelzálog-kötelezettek ellen indult végrehajtási eljárásban a végrehajtó a **HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú ingatlanokat, valamint a **HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlan 2/5 tulajdoni illetőségét árverés útján az I.r. alperes részére értékesítette, akinek tulajdonjoga árverési vétel jogcímén az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

A felperes az I.r. alperessel, valamint a **HRSZ 1**, **HRSZ 3** és **HRSZ 2** helyrajzi számú ingatlanok tekintetében ingatlan-nyilvántartási érdekelteknek minősülő II-IX.r. alperesekkel szemben **ÜGYSZÁM 1.** számon végrehajtási igény pert indított a Debreceni Városi Bíróságon, amely perben a fenti ingatlanokon található felülepítményeknek a foglalás alóli feloldását kérte arra hivatkozással, hogy azokat ő építette, így a felülepítmények nem - **G** -, illetve - **T** - tulajdonában, hanem az ő tulajdonában állnak.

A Debreceni Városi Bíróság a 13. sorszámon meghozott ítéletével a felperes keresetét elutasította, a felperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Törvényszék pedig a **ÜGYSZÁM 2.** számú ítéletével a városi bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes a jelen perben előterjesztett, módosított keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy a debreceni **HRSZ 1**, **HRSZ 3** és **HRSZ 2** helyrajzi számú ingatlanokon létesített - a keresete mellékletében meghatározott - felülepítmények az ő tulajdonát képezik.

A kereseti kérelme jogalapjaként „Az ingatlan-nyilvántartásról” szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 12.§-át jelölte meg, ténybeli alapjaként pedig arra hivatkozott, hogy a felülepítményeket - a földterületek korábbi tulajdonosainak hozzájárulásával - maga létesítette, ezáltal a jelen esetben a földterületek és a felülepítmények tulajdonjoga elvált egymástól, aminek következtében a felülepítmények tulajdonjogát az I.r. alperes a földterületek korábbi tulajdonosai ellen indult végrehajtási eljárásban nem szerezte meg.

Az I.r. alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte.

Az Inytv. 5.§-ának (1) és (4) bekezdéseire hivatkozással állította, hogy a felperes vele szemben, mint az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett, a tulajdonjogot árverési vétel címén jóhiszeműen és ellenérték fejében megszerző tulajdonossal szemben tulajdoni igényt jogszerűen nem érvényesíthet.

Mindemellett az I.r. alperes vitatta azt is, hogy a felülepítményeket a felperes létesítette, illetőleg, hogy azok tulajdonjogát ráépítés jogcímén megszerezte volna.

A II-VII-VIII.r és IX.r. alperesek ugyancsak a kereset elutasítását kérték, lényegében az I.r. alperes részéről kifejtett indokok alapján.

A III.r. alperes a kereset teljesítését nem ellenezte, a IV-V. és VI.r. alperesek pedig az eljárás során érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

A keresetet elutasító ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperes keresete

- tartalma szerint - a felülepítmények tulajdonjogának ráépítés jogcímén történt megszerzésének megállapítására irányult, amely igény érdemi vizsgálatának korlátját jelentette az Inyvtv. 5.§-ának (4) bekezdésébe foglalt az a rendelkezés, amely szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívül jogot szerző személy, illetve az ingatlan-nyilvántartásból törölt jog, vagy tény jogosultja nem érvényesítheti megszerzett jogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett, illetőleg az őt rangsorban megelőző jóhiszemű jogszerzővel szemben.

Az Inyvtv. fenti rendelkezésére tekintettel az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az I.r. alperes a felülepítmények tulajdonjogát jóhiszeműen szerezte-e meg, azaz tudott, vagy tudnia kellett-e a felperes tulajdoni igényéről.

Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a felperes az I.r. alperes rosszhiszeműségét az eljárás során nem bizonyította.

Az ebben a körben rendelkezésre állt bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság a felperes tulajdonosainak, azaz - T-nek és - G-ek a tanúvallomását nem találta megfelelő bizonyítéknak, figyelemmel arra, hogy mint a felperesi gazdasági társaság tulajdonosait az ügyben nem lehetett őket érdektelennek tekinteni.

Az eljárás során ugyancsak kihallgatott **TANÚ 1 NEVE** és **TANÚ 2 NEVE** tanúk vallomásai, valamint az I.r. alperes részéről csatolt, a hitelbírálattal összefüggésben keletkezett okiratok ugyanakkor azt igazolták, hogy az I.r. alperesnek nem volt tudomása a felperesnek a felülepítmények tekintetében fennálló tulajdoni igényéről. Ezért az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az I.r. alperes a felülepítmények tulajdonjogát jóhiszeműen szerezte meg, amely körülményre tekintettel mellőzte annak érdemi vizsgálatát, hogy az árverési vételt megelőzően a felperes valóban megszerezte-e a felülepítmények tulajdonjogát.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérte a keresetében foglaltak szerint, míg a másodlagos fellebbezési kérelmében a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

A felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 137.§-ának és 115.§-ának (1) bekezdésében, valamint az Inyvtv. 5.§-ának (4) bekezdésében foglaltakat, mivel a felperes a per során nem azt állította, hogy a perbeli ingatlanok vonatkozásában az I.r. alperes nem szerzett tulajdonjogot, hanem azt, hogy az ezeken az ingatlanokon mint földterületeken meglévő felülepítményeken nem szerzett tulajdonjogot, mégpedig azért, mert azok tulajdonjogát - ingatlan-nyilvántartáson kívül - a felperes szerezte meg ráépítés jogcímén. Álláspontja szerint az általa csatolt könyvelési és műszaki dokumentációk, valamint az általa indítványozott és a bíróság által kihallgatott tanúk vallomásai kétséget kizáró módon

igazolták, hogy a felülepítményeket a felperes létesítette, azokat a saját könyvelési anyagaiban nyilvántartotta.

Sérelmezte a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az általa kihallgatni kért tanúkat nem tekintette érdektelennek, ugyanakkor az I.r. alperes részéről indítványozott tanúkat annak ellenére minősítette elfogulatlanoknak, hogy a mai napig az I.r. alperes alkalmazásában állnak.

Utalt arra is, hogy az ítélet indokolása nem tartalmazza az eljárás során kihallgatott további tanúk (különösen a felperes volt könyvelője) vallomásainak értékelését, amely mulasztásával az elsőfokú bíróság megsértette a jogszabályban előírt indokolási kötelezettségét.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az I.r. alperes jóhiszeműen szerezte meg a felülepítmények tulajdonjogát, mivel a hitelbírálattal összefüggésben a rendelkezésére bocsátott okiratokból tudomást szerzett arról, hogy a felülepítmények a felperes beruházásában valósultak meg, ezáltal azok a felperes tulajdonát képezik.

Kifogásolta a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által az alperesek - különös tekintettel az I.r. alperes - javára megítélt perköltség mértékét is, ezért annak mérséklését is kérte.

Az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a felek jogvitájában helyesen alkalmazta az Inyvtv. 5.§-ának (4) bekezdésében foglaltakat, figyelemmel arra is, hogy a perrel érintett ingatlanokra vonatkozó árverési hirdetményekből egyértelműen megállapítható volt, hogy az I.r. alperes a hirdetményben megjelölt ingatlanokat az azokon meglévő felülepítményekkel együtt vásárolta meg.

Fenntartotta azt az állítást, hogy a felperes által hivatkozott „nemo plus iuris” elve a jóhiszemű, visszterhesen tulajdonjogot szerzett és az ingatlan-nyilvántartásba tulajdonosként bejegyzett jogszerzővel szemben nem érvényesül, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte annak vizsgálatát, hogy a felülepítmények tulajdonjogát - ingatlan-nyilvántartáson kívül - a felperes valóban megszerezte-e.

Előadta továbbá, hogy a perben az I.r. alperes tanúbizonyításra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság valamennyi tanút a felperes indítványára hallgatta ki, akik közül az I.r. alperes alkalmazottait helyesen tekintette az ügyben elfogulatlanoknak.

Az I.r. alperes álláspontja szerint alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy a hitelbírálattal során átadott dokumentációból tudomást szerzett arról, hogy a felülepítmények a felperes tulajdonát képezik. A hitelfelvételkor átadott iratok ugyanis tárgyi eszköz-listát nem tartalmaztak, a főkönyvi kivonatban pedig csak az ingatlanok összértéke szerepelt, így azokat nem lehetett beazonosítani.

A fellebbezésnek a perköltség összegét sérelmező részével összefüggésben előadta, hogy a felperes a kereseti kérelmében a pertárgy értékét 125 029 700 Ft-ban jelölte meg, amelyet

alapul véve az I.r. alperest ügyvédi munkadíj címén megillető perköltség összege bruttó 4 381 877 Ft lenne, amelyet az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (6) bekezdése alapján több mint 40%-kal csökkentett.

Álláspontja szerint az ügyvédi munkadíj további mérséklése nem indokolt, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú eljárás során tartott tárgyalásokon a jogi képviselője személyesen jelen volt, emellett írásban több alkalommal részletes ellenkérelmet terjesztett elő.

A II.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte, utalva az I.r. alperes ellenkérelmében kifejtettekre.

A IX.r. alperes a fellebbezési tárgyaláson szóban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemnek sem a keresetnek való helyt adás, sem a megítélt perköltség mérséklésére irányuló részét nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából jelentős tényeket helyesen állapította meg, melyből helytálló jogi következtetésre jutott, a felperes fellebbezésében foglalt érvek pedig az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nem voltak alkalmasak.

A felperes mint ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos a keresetében a perrel érintett ingatlanok felülepítményeire vonatkozóan kérte a tulajdonjogának a megállapítását. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az Inytv. 12.§-a tulajdonszerzési jogcímet nem tartalmaz, ezért a felperes kereseti követelése

- tartalma szerint - ráépítés megállapítására irányult. A felhívott jogszabályhely ugyanis csupán technikai szempontból rögzíti, hogy a földrészleten kívül mi minősül önálló ingatlannak, amit alátámaszt az is, hogy „Az ingatlan-nyilvántartás rendszere” címszó alatt található. E szabály pedig - miként arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - csak a Ptk. 97.§-ának (2) bekezdésével együtt értelmezhető. Írásbeli megállapodás pedig nem volt a felszámolás alatt álló felperes és a földtulajdonosok között a telek, illetve a felülepítmény önálló ingatlanként történő ingatlan-nyilvántartási szerepeltetésére.

Helyesen hivatkozott az I.r. alperes az Inytv. 5.§-ának (4) bekezdésében foglaltakra, valamint a Bírósági Döntések Tárában 2008.1920. szám alatt közzétett eseti döntésre, amely szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívül jogot szerző fél nem igényelheti a tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási feltüntetését, ha a tulajdonszerzését követően az ingatlan-nyilvántartásba más, jóhiszemű személy tulajdonjogát bejegyezték.

Mindezekre tekintettel helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság csak azt a körülményt, hogy jóhiszemű volt-e az I.r. alperes a tulajdon szerzése során. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés szempontjából pedig - a következetes bírói gyakorlat szerint - jóhiszemű félnek tekintendő, aki az ingatlan-nyilvántartástól eltérő, valóságos állapotról nem tud és nem is

kell tudnia. A jogszerző rosszhiszeműségét pedig annak a félnek kell bizonyítania, aki erre hivatkozik.

Az ítéltábla megállapította, hogy a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság a peres felek előadásainak, a kihallgatott tanúk vallomásainak és a csatolt okiratok tartalmának egybevetése és a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő mérlegelésével, helytállóan állapította meg, hogy az I.r. alperes jóhiszeműen szerezte meg a perrel érintett három ingatlanon fennálló felülepítmények tulajdonjogát.

Az elsőfokú bíróság által a mérlegelés körében figyelembe vett szempontokon túlmenően az ítéltábla tekintetbe vette azt is, hogy - **T** - az elsőfokú eljárásban a 20. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldalának hetedik bekezdésében arra a kérdésre, hogy közölték-e az I.r. alperes képviselőivel, hogy a felülepítmények a felperes tulajdonában állnak, azt a válaszolta, hogy nem adtak tanácsokat a szerződés elkészítéséhez az I.r. alperesnek, de úgy gondolták, az a tény az I.r. alperes számára ismert volt, hogy a felperes nevére szóltak a felülepítmények építési engedélyei, ezért tudnia kellett arról, hogy azok a felperes tulajdonát képezik.

Önmagában azonban abból a tényből, hogy a tagok tulajdonában álló ingatlanokon létesített felülepítmények a felperes beruházásában valósultak meg és az építési engedélyek is a felperes nevére szóltak, még nem következik automatikusan, hogy a földterületek és a felülepítmények tulajdonjoga elvált egymástól.

A Ptk. 97.§-ának (2) bekezdésében foglaltak szerint ugyanis ehhez arra is szükség lett volna, hogy a földtulajdonos az építkezővel ilyen tartalmú írásbeli megállapodást kössön.

- **G** - tanú a 46. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásában ugyan kijelentette, hogy „az I.r. alperes képviselőjét tájékoztattuk arról, hogy a perbeli ingatlanokon található felülepítmények a felperes tulajdonát képezik, annál is inkább, mert megkérdezték, hogy mire fordítanánk ezeket az összegeket és ezzel kapcsolatban alá kellett támasztanunk azt is, hogy a korábban folyósított kölcsönt milyen fejlesztésekre fordítottuk”.

Az ítéltábla megállapítása szerint azonban csupán ez alapján a tanúvallomás alapján az I.r. alperes rosszhiszeműségét megalapozottan nem lehetett megállapítani, figyelemmel arra is, hogy - **G** - ezt a nyilatkozatát az I.r. alperes képviselőjének háromszor megismételt kérdésére tette meg.

Mindemellett abból, hogy a felperes az I.r. alperestől felvett hitel összegét a tagok tulajdonában álló földterületeken megvalósított beruházásokhoz használta fel - a korábban már kifejtett indokok miatt - az I.r. alperesnek nem kellett arra következtetnie, hogy a jelen esetben a felülepítmények és a földterületek tulajdonjoga elvált egymástól.

Helyesen hivatkozott az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy **TANÚ 3 NEVE**, a felperes volt könyvelője a tanúvallomásában konkrét nyilatkozatot a jóhiszeműség kérdésében nem tett, csupán „a meglepődését” fejezte ki, hogy az ingatlanok a magánszemélyek tulajdonában állnak. Az elsőfokú bíróság e tanúvallomást ugyan külön valóban nem értékelte, azonban az a jóhiszeműség megállapítása szempontjából relevánsnak nem is volt tekinthető.

A felperes ugyan a fellebbezésében nem részletezte, hogy mely okokra tekintettel kéri az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, azonban abból, hogy a fellebbezésében az indokolási kötelezettség elmulasztására (is) hivatkozott, arra kellett következtetni, hogy a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmét erre a jogszabálysértésre alapítja.

Ezzel összefüggésben pedig az ítéletábra kiemeli, hogy a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma 206. számú állásfoglalásának b) pontja szerint az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére a Pp. 252.§-ának (2) bekezdése alapján csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú határozatból és az eljárás adataiból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította és ezért az érdemi határozat nem bírálható felül. Ha azonban az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre állnak, érdemi döntést kell hozni.

Az ítéletábra megállapítása szerint a jelen esetben az elsőfokú bíróság ítéletéből és az eljárás adataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. Ezért az elsőfokú bíróságnak az a mulasztása, hogy **TANÚ 3 NEVE** tanúvallomását az ítélete indokolásában nem értékelte, a jelen esetben nem indokolta az egyébként eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott ítélet hatályon kívül helyezését.

Ugyancsak alaptalannak találta az ítéletábra a felperesnek az elsőfokú perköltség összegének mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmét.

A felperes a pertárgy értékét a Debreceni Városi Bírósághoz 2011. október 18-án benyújtott keresetlevelében 125 029 700 Ft-ban jelölte meg, majd a Debreceni Törvényszékhez 3. sorszámon benyújtott előkészítő irata 2. oldalának 5. pontjában a perértéket már 283 540 000 Ft-ban határozta meg. Ez utóbbi összeghez képest pedig az elsőfokú bíróság által az I.r. alperes részére megállapított nettó 2 000 000 Ft összegű ügyvédi munkadíj semmiképpen nem tekinthető eltúlzottnak.

Ezzel összefüggésben az ítéletábra rámutat arra is, hogy az ügyvédi munkadíj összegének megállapításánál ugyan elsődleges szempont a pertárgy értéke, azonban annak mértékét befolyásolja a jogi képviselő által kifejtett tevékenység mértéke és színvonala, a beadványok szerkesztésének munkaigényessége, továbbá, hogy részt vett-e a jogi képviselő személyesen a tárgyalásokon, illetve célszerűek voltak-e a perbeli cselekményei.

A jelen ügyben az I.r. alperes jogi képviselője a 10. sorszámon benyújtott, tíz oldal terjedelmű előkészítő iratához 26 mellékletet csatolt, az eljárás későbbi szakaszában pedig további előkészítő iratokat nyújtott be (amelyek elősegítették a jogvita érdemi elbírálását), a tárgyalásokon pedig személyesen részt vett.

Mindezekre tekintettel pedig az ítéletábra nem látott indokot arra, hogy az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíj összegét tovább mérsékelje.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltakra is, annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú eljárással felmerült költségét maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a pernyertes és a másodfokú eljárásban tényleges tevékenységet kifejtő alperesek számára az ügyvédi, illetve jogtanácsosi munkadíjból eredő perköltségeiket, amelyek összegét az ítélet tábla a Pp. 79.§-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a), b), c) pontjai, valamint az (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével. Ennek során az ítélet tábla tekintetbe vette, hogy az I.r. alperes írásban részletes fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, a II.r. alperes jogi képviselője ugyancsak írásban nyilatkozott a fellebbezésben foglaltakra, míg a IX.r. alperes képviselője csupán szóban, a tárgyaláson terjesztette elő az ellenkérelmét.

„Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§-a (1) bekezdésének i) pontjában meghatározott tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték megtérítésére az ítélet tábla ugyancsak az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte, az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán irányadó, „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése, valamint 15.§-ának (1) és (3) bekezdései alapján, melynek mértékét az Itv. 46.§-ának (1) bekezdése alapján a maximum összegben, 2 500 000 Ft-ban állapította meg.

Debrecen, 2013. szeptember 11.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-